123| Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, ἀλλὰ οἱ λόγοι Μου οὐ μὴ παρέλθωσιν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/123-τὸ-πλήρωμα-τοῦ-χρόνου-καὶ-ἡ-γῆ-παρε/

Διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ τῆς Ἀγάπης Διδάσκαλος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ ἤθελε νὰ τοῖς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι προσκεκολλημένοι ἐπὶ τοῦ ἔργου, τοῦ συμπεριλαμβανομένου ἐν τοῖς θαύμασι καὶ ταῖς θεραπείαις Αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Διδασκαλίας Του, ἥτις καὶ μόνη θὰ διετηρῆτο διὰ μέσου τῶν ἐλευσομένων χρόνων τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος καὶ ἥτις διατηρουμένη θὰ ἔθετε τὰς βάσεις τῆς Νέας Αὐτοῦ θρησκείας καὶ θὰ συνετέλει εἰς τὴν ὑπ’ αὐτῆς σωτηρίαν καὶ ἐκπολίτισιν τῶν μελλουσῶν γενεῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅταν κρίνῃ τις τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τῶν διασωθέντων μέχρις ὑμῶν συγγραμμάτων τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ, θὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ θαύματα Αὐτοῦ, ἐὰν εἶναι προετοιμασμένος εἴτε διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐξελίξεως, εἴτε διὰ τῆς πρὸς αὐτὰ πίστεώς του, ἢ θ’ ἀποδώσῃ αὐτὰ εἰς αἰτίας μὴ ἐξερχομένας τῶν φυσικῶν ὁρίων τῆς σωματικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἢ τελείως θὰ ἀρνηθῇ αὐτὰ καὶ θὰ παραδεχθῇ, ὅτι προῆλθον εἴτε ἐξ ὑποβολῆς, εἴτε ἐκ τῆς εὐπιστίας τῶν ἀκολούθων καὶ παρεστώτων κατὰ τὴν διενέργειαν αὐτῶν.

Οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν θὰ παραδεχθῇ ποτέ, ὅτι ἡ Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἀρνῆται τὴν Θείαν Αὐτοῦ Ὑπόστασιν, ὅτι δὲν ἐγκλείει τοὺς Θησαυροὺς τῆς Ἀνωτέρας Πνευματικῆς Ἐμπνεύσεως καὶ ὅτι δι’ αὐτῆς ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος ἔστω καὶ ἐπ’ ἐλάχιστον ἀκολουθήσασα ταύτην δὲν ἀνήχθη εἰς ἀνώτερον πνευματικόν, ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον καὶ ὅτι δι’ αὐτῆς κατέληξεν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ οὐ μόνον ἐστεροῦντο ἱκανῆς πίστεως, ὡς ὑμεῖς, οὐ μόνον δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιληφθῶσι τὸ μέγεθος τῆς Διδασκαλίας Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀμφέβαλον εἰσέτι περὶ τοῦ προορισμοῦ, ὃν ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ὑπεῖχεν ἐν τῷ ἔργῳ Αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ πιστεύσωσι, πολλάκις παρεκάλουν Αὐτὸν νὰ τοὺς μεταδώσῃ τὴν θαυματουργὸν Αὐτοῦ Δύναμιν.

Ἐπίσης ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως ἑνὸς ἑκάστου, ἀναλόγως τῆς προσοχῆς, ἣν ἐφίστων κατὰ τὸ διάστημα τῆς Διδασκαλίας Αὐτοῦ, συνέθεσαν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἀνάλυσιν ἐν τοῖς λόγοις του. Διὰ τοῦτο παρατηρεῖ τις, ὅτι ὑπὸ ἄλλο πνεῦμα διαπραγματεύεται ταύτην ὁ Ἰωάννης, ὑπὸ ἄλλο ὁ Παῦλος, ὑπὸ ἄλλο ὁ Πέτρος καὶ οἱ λοιποί. Αἱ ἀντιλήψεις αὐτῶν συμπίπτουν εἰς τὰς γενικὰς γραμμάς, ἐνῷ οὐσιωδῶς διαφέρουν ἐν τῇ ἀναλύσει τῶν λεπτομερειῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ ὕφους καὶ τῇ διατυπώσει τῶν ἐννοιῶν.

Μήπως πάντες οὗτοι δὲν ἤκουσαν τοὺς λόγους ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου στόματος τοῦ Διδασκάλου, μήτοι οὗτοι πάντες δὲν ἦσαν παρόντες καὶ παρηκολούθουν ταυτοχρόνως τὴν Διδασκαλίαν Αὐτοῦ; Μήπως ἀκόμη ἐμπνεόμενοι καὶ γράφοντες δὲν ἐνεπνέοντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Πῶς τότε ὑφίστανται αἱ διαφοραὶ αὗται; Πῶς εἰς τὰς ἀντιλήψεις, ἃς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχεν, ἔχοντες καὶ ὑφιστάμενοι τὴν ἔμπνευσιν τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, οὐ μόνον πολλάκις διεφώνησαν, ἀλλὰ καὶ συνεκρούσθησαν καὶ διαχωρίσθησαν;

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι μία ἔμπνευσις ἐξερχομένη ἐκ τῆς αὐτῆς Πηγῆς, ἥτις, ἐνῷ εἶναι Ἀληθής, **λαμβάνει πολλάκις τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ διατυποῦντος αὐτὴν καὶ οὕτω καθίσταται ἀνάλογος τῆς ἀναπτύξεως, τῶν πεποιθήσεων καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ.**

Ὁ Πέτρος ἦτο προσκεκολλημένος ἐπὶ μᾶλλον εἰς τοὺς τύπους καὶ τὰ δόγματα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὁ Παῦλος ὑπῆρξεν ἔτι μᾶλλον ἐλεύθερος καὶ διὰ τοῦτο αἱ ὑπὸ ἔμπνευσιν ἀρχαὶ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος περιεβλήθησαν ἐξωτερικευθεῖσαι τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς πεποιθήσεις τῶν διατυπωσάντων αὐτάς.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν παροῦσαν Ἔμπνευσίν Μου, ὡς καὶ μὲ τὰς ἐμπνεύσεις οἱουδήποτε ἐπικοινωνοῦντος πνεύματος, ἀσχέτως τῆς τάξεως, τοῦ βαθμοῦ, ἣν τοῦτο κατέχει ἐν τῇ πνευματικῇ ἱεραρχίᾳ, ἀσχέτως τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν τοῦτο καταβάλλει καὶ ἐξωτερικεύει. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξωτερικευθῇ παντοιοτρόπως καὶ ποικιλοτρόπως. Ὡς μέσον ἐκδηλώσεως ἔχει τὸ ἀνθρώπινον ὑλικόν, τὰς ἀνθρωπίνας διανοίας. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ, ἐνεργεῖ δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων νὰ καταστήσῃ ἕκαστον ἐγκέφαλον ἀποδέκτην του, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξυπηρετεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ, τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον προορίζεται δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ **τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν ταχυτέραν ἐξέλιξιν αὐτῆς πνευματικῶς, ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς.**

Τὸ Παγκόσμιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καλεῖται Θεὸς, διὰ τῆς Τρισυποστάτου αὐτοῦ Θεότητος καὶ συνολικῶς ὡς Ἀνωτάτη Ἀρχὴ πασῶν τῶν ἐν τῷ Πνευματικῷ, Ψυχικῷ καὶ Ὑλικῷ Κόσμῳ οὐ μόνον

τοῦ πλανητικοῦ ὑμῶν συστήματος, ἀλλ’ ὁλοκλήρου τοῦ Ἀπείρου Σύμπαντος, ἐκδηλουμένη ἐπ’ αὐτοῦ ἐν ἀδιαιρέτῳ Πνευματικῇ Οὐσίᾳ καὶ ὁλότητι, ὡς Ἄρχων τοῦ Κόσμου, προσπαθεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ παντοειδῶς ἐπενεργῶν ἐπὶ τῶν λογικῶς σκεπτομένων ζωϊκῶν ὄντων νὰ συντελέσῃ δι’ αὐτῶν εἰς τὴν τελειοποίησίν των καὶ δι’ αὐτῶν εἰς τελειοποίησίν των καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὑπ’ αὐτῶν διδασκομένων.

Ἐν τῇ προσπαθείᾳ ὅμως ταύτῃ παρίστανται καὶ ἄλλαι πνευματικαὶ ὀντότητες κατωτέρου πνευματικοῦ ἐπιπέδου, αἵτινες ἐξαπολύουσι ἐπὶ τῶν διανοιῶν τούτων τὰ ρεύματα τῆς ψυχικῆς των ἀκτινοβολίας καὶ πολλάκις ἀναπτύσσονται καὶ ὑποκαίουσαι τὰ κατώτερα ψυχικὰ συναισθήματα τῶν διαμέσων τούτων, τὰ στηριζόμενα ἐπὶ τῆς ἐγωπαθείας καὶ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν ἐγωϊσμοῦ, παρασύρουσι τούτους εἰς ὀλισθήματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ψυχικήν αὐτῶν καταστροφήν καὶ καταστῶσιν ἐπιβλαβεῖς οὐ μόνον πρὸς ἑαυτούς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου καὶ αἱ πνευματικαὶ καὶ ψυχικαὶ διαθέσεις τοῦ ἀτόμου, αἱ πεποιθήσεις, τὰς ὁποίας τοῦτο συναπεκόμισεν εἴτε ἐκ κακῆς ἑρμηνείας ἄλλων, εἴτε ἐκ μελετῶν καὶ συγγραμμάτων **δύνανται νὰ παρεμβληθῶσιν ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἐμπνεύσεως,** ἣν ἔξωθεν λαμβάνει καὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑπ’ αὐτῆς ὑπαγορευόμεναι, ἐνῷ εἶναι καταφανὴς ἐξωτερίκευσις τῶν ἀντιλήψεων καὶ ἐπιθυμιῶν τούτου.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνέπτυξα ὑμῖν, ἕκαστος μεσάζων δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ δοχεῖον ὑάλινον διαφόρου χρώματος, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ περιλαμβανόμενον ἄχρουν ὕδωρ χρωματίζεται ὑπ’ αὐτοῦ. Τώρα, ἐὰν τὸ δοχεῖον τοῦτο εἶναι ρυπαρὸν καὶ κάκοσμον, δύναται καὶ τὸ εἰς αὐτὸ ὕδωρ νὰ καταστῇ ρυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Διὰ τοῦτο ἕκαστος μεσάζων ὀφείλει πρὸ τῆς ἐμπνεύσεως, τὴν ὁποίαν θὰ εἰσδεχθῇ ἐν αὐτῷ καὶ διατυπώσῃ αὐτὴν διὰ τῆς διανοίας του, **νὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ἀποξενώσῃ τὴν διάνοιάν του ἀπὸ πᾶσαν σκέψιν, ἰδιοτέλειαν, ἐγωπάθειαν.** Μὲ ἄλλους λόγους ὁ μεσάζων δέον πρῶτον νὰ ἐξυψωθῇ ὑπεράνω παντὸς γηΐνου καὶ ἀνθρωπίνου λογισμοῦ καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, νὰ ἐφαρμόσῃ τοῦτο τουλάχιστον **κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπικοινωνίας αὐτοῦ.** Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ οὗτος αὐτοσκοπούμενος ἀποβάλων τὰ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ψυχῇ αὐτοῦ ἐλαττώματα, τοσοῦτον μᾶλλον θὰ συνδέηται σφικτώτερον καὶ στερεώτερον μετὰ τοῦ ἐπικοινωνοῦντος μετ’ αὐτοῦ πνεύματος καὶ τοσούτῳ μᾶλλον θὰ διατυπώσῃ τὴν δι’ αὐτοῦ εἰσδεχομένην εἰς αὐτὸν παρ’ αὐτοῦ Ἀλήθειαν.

Ὀφείλετε νὰ καλλιεργήσητε ἑαυτούς, νὰ ὑψωθῆτε πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς νὰ φθάσητε εἰς τὸ σημεῖον, ὅτι δὲν ἀνήκετε εἰς ἑαυτούς, ὅτι δὲν ἐξυπηρετεῖτε ἐν τῷ Ἔργῳ Μου τὸν ἑαυτόν σας, ἀλλὰ Ἐμὲ καὶ ἐν τῇ βαθμιαίᾳ αὐτοῦ ἀναδείξει θὰ ἐπιτύχητε καὶ τὴν ἀνάδειξιν καὶ βαθμιαίαν ἐν αὐτῷ τελειοποίησιν ὑμῶν καὶ τότε θὰ ἴδητε συντελούμενον ἐν τῇ ἀναδείξει ὑμῶν ταύτῃ καὶ τὴν

ἀνάδειξιν αὐτοῦ.

20/4/1934